

POSTANOWIENIE

Dnia 12 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie ze skargi aplikanta adwokackiego F. P.
na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Adwokatury w Warszawie
w sprawie [...],
na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 12 listopada 2024 r.,

**stwierdza swoją niewłaściwość i przekazuje sprawę według
właściwości Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Adwokatury
w Warszawie**

UZASADNIENIE

Skargą skierowaną do Sądu Najwyższego w dniu 9 listopada 2023 r. (data stempla pocztowego) obrońca obwinionego aplikanta adwokackiego F. P. – radca prawny J. B. domagał się stwierdzenia, że w postępowaniu dyscyplinarnym prowadzonym przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury w Warszawie nastąpiło naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn.: Dz.U. z 2023 r. poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość postępowania”) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

W artykule 4 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki uregulowano kwestię właściwości rzeczowej Sądu Najwyższego i sądów powszechnych dotyczącej skargi.

Sąd Najwyższy stwierdza, że ustawa o skardze na przewlekłość została skonstruowana w oparciu o jednoznaczną atrybucję właściwości dokonanej według hierarchicznej struktury sądownictwa, a nie rodzajów postępowań. Stosownie do art. 4 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, Sąd Najwyższy jest właściwy do rozpoznania skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki „[j]eżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym”. Przepisy wyznaczające właściwość rzeczową Sądu Najwyższego do rozpatrywania skarg na przewlekłość postępowania, jako normy o charakterze kompetencyjnym, powinny być interpretowane ściśle i literalnie (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2019 r., I NSP 175/19).

Zgodnie z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy.

Z kolei w myśl art. 95 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1564) w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy: Kodeksu postępowania karnego (pkt 1); rozdziałów I-III Kodeksu karnego (pkt 2).

Stosownie do art. 35 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 37 ze zm.), dalej: k.p.k.) sąd bada z urzędu swą właściwość, a w razie stwierdzenia swej niewłaściwości przekazuje sprawę właściwemu sądowi lub innemu organowi.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie przytoczonych przepisów orzekł, jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

r.g.